

Toisaalta

Toisaalta

Karri Kokko

poEsia

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

Tekijä kiittää seuraavia tahoja työnsä tukemisesta: Alfred Kordelinin säätiö, Jenny ja Antti Wihurin rahasto, Koneen Säätiö, Suomen Kirjailijaliitto, Taiteen keskustoimikunta ja WSOY:n kirjallisuussäätiö.

© Karri Kokko 2010

Kannen kuva: Geof Huth, *Waxwords 01*
Taitto: Marko Niemi

ISBN 978-952-480-217-8

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2010

"I ask you."
Gertrude Stein

I

Mitä uutta, metsä syksyinen, hän voisi olla syksyinen metsä
tai kaupunki ja kodit, asukkaat sen, ihmiset ihmisineen

näin taluttavat kysymystä, yhdet, vastauksensa luokse
ikkunat vuoteissa etsivät ennen, toisin näkevät

siunatkoon siis sisintään, savi vanhin, rakennuksen aineista
kuin enenevät, veneen vanhahtavan, veteen

kaislat tuuleksaan, vaan valo ikuinen, lohduttavin linnuin
kuulasta sanaa ja monta, kaikuvaa koulua

siksipä verraten, teillä ihan, liian tiheät puut, ihmisen puut
peilauttavat piilevän, siiven hivenen sinisen

tai onnen, löytävä käsi tahdon rajalla, silloin satoi, sateeseen
missä kulkeekin, kulkukissa kruunun oikeuksilla

kun joku keksinyt on laittaa ikkunan oveen, vaikka kummasta
sinun pitää kulkeman päästäksesi minne tahansa.

Äänet äsken jotka vielä nälän
puutteessa rakkautta hakivat,
niin kuin leijona pelkoaan,
keväistä päivää nyt tai kerran.

Eri kivut, sama haava, pakko nähdä
jotain jonka voisi sanoa tehneensä:
olemme vanhoja jos puhummekin
surutta, unista tai unten aikana.

Miksi nukkua, läpinäkyvä lääke,
muistutus käsistä enemmän
kuin kuvittelu antaa periksi,
vedellä elävä kauneus, värit

lievittää kipua ja on imeytyvä
hetken tai kahden kuluessa,
nyt ja muistaakseni kaiken
tai edes vähän hulluutta.

Mustat ja iloiset ajat, matalalla lentävät, kätevät kalat
punaisin raidoin uivat, selällä, miljoona vuotta.

Metsän, leivän ja näyttämisen taiturit, kaikki tulossa
ihmiset, ihmisten vaatteet, tytöille nimet, tytöt.

Kuumat huulet, kahvi, kahvila, satama ja huuto
kieli ja maa meressä kiinni ja meri maassa.

Pullonsuu, pullo ja kello, korppu, puujalka, jalka, puu
sotatila oltava on, julistettu kesään mennessä, jo.

Uinti auttaa, liikkeitä siinä harjoiteltava peilin edessä
on ja hänellä sen niminen koira, kissain sisko.

Eli karhu, säässä kuin säässä, sateet liikkuvat, märkä
ankara ranskalainen, automaatti, niin kuin uni.

Ja jos juo vedet, veden, vettä, ensimmäinen ilta talon
laskuun, paperilla hedelmä tai joku ujo lintu.

No niin, kottaraiset ovat tulleet, tummu, voi hyvin
kauniisti piirretty karhiaisien tekijä, ei tiedetä.

Oikulliset tunteet, kohtalokkaat tavut kutsui nimeltä
nukahti taas, torkahti taas, heräili ainiaasti.

Käkikellon kukuttua, painovoimaa, päättämättä yritän
olla, mitään, ainoa, paratiisista, kerran, ajettu.

En ole se tiikeri joka juoksee pyytämättä pimeäsi halki,
en osaa tehdä sitä hyvää joka kantaa minun nimeäni.

Kaksi väriä, *kolme väriä*.

Joku, jotain, jossain.

Vähän mistä pitää kiinni.

Tänään ei tuule mitään.

Valon valossa yksinäisin kuu
ja höyhenensä puulla.

Hengittää tästä, tästä ja tästä
ilman toista sydäntä.

Valo täällä kulkee seinään asti.

Suuta pimeässä, hulluuksia kauneuden eteen
ja syntiseula samaa vanhaa.

Minä pyörryn nyt ja haluan, sinun tuoksusi
silmät kiinni tästä maailmasta.

Laita siihen

sitä lapsuutta

muisti lähestyy

joka esineestä

”Kuulet siis vain hiljaisuuden?”

”Melkein joka kerta.”

Hengittää yksin
ilonsa pimeässä.

Luonnollisia ihmisiä, näkyvät kasvien päältä
kulkevan ja kasvien välistä,

ja kukka on maljakossa naisen kädestä,
joka on pimeässä osa sitä osaa naisesta,

joka silmät kiinni pantuna
ei ole kaikki naisesta, mutta ilmasta tehty,

niin kuin Olympia, maalista maalattu.

näytitsesi

Luuni luittesi

uuma purrut

märän nänni

nenäin silmät

kalunnee halu

häpy kämmen

Mä elän ihmisien hulluudesta
ja puhun tyttöille rakkaudesta.

Jo sisään tehdyt pelkonsa.

Talutti ajatustaan.

Ihminen on suudeltu muoto.

Minä jaan kanssasi ainoan mustikkani,
ja sinä ajattelet ihan toisessa pimeässä.

Näin huulet joita voisin kuvitella rakastavani,
mutta ne olivat kiinni aivan toisissa kynsissä.

Näkee kuvassa vettä, joka on syvää kuin huokaus.
Ja muistaa unessa käyneensä, käyneensä.

Minulla on toinen sydän,
se joka suree eikä jätä iloitsematta.

Syän, yön yli
seur. pv:ään.

Niin kaunehinta tähteä ei olekaan
tämän puolen länttä,

jokin sinisempi kukka sentään
viheriäisin lehdin

jonka nimettyä nimeä en saa päästäni,
ja metsässä se mustasilmäisempi marja,

joka häiritsee mun untani
öisin, aamuin, päivisin ja iltaöisin.

Ei tylsä pelko.
Pitkä, yksi, toinen.

Toista sisäisesti
ulkoisesti toista

rakkautta ohuelti
kunhan rakkautta

Sanotko vielä kerran nimesi,
kun minä lasken tavuja, siivet lentävät.

Tai kuu hänen käsistään
yhtään sen vaarallisempi

jos varjostavat toisiaan omena
päärynä ja omena.

Fysiikka, hyvä laulu, erinomaista musiikkia, sydämen
mielitettyt, menet maalle, et muita erehdyksiä.

Jokaisen lehden alla, lause, löytänyt, sillan uneen avaa
ovi tai tanssivien, miesten, meillä on kaunista.

Piirrätkö siivet, oikein, enkelin, unista ei tiedä, ilolla
nauti, hyvää, suru on suuri, onni, jalan jälki.

Ja puhun, hänelle yöt öisin, tarvitsemamme ihmeet
ymmärrystä, vaikeuttaa, ihmisen ihmiseen.

Opettaa, näin muille, mitä, itseltä puuttuu, enemmän
huonoa kuin hyvää, tehty, tehdään, tullaan.

Saat näyttää, tietä, tien tulen, kukkasin, juuren suuren
rituaalisen, puutarhurin merkitys, kuuluva.

Silkki, kipsi, ruoste, valtameri, oksa yrtti, markiisi
paperin väri, lämmin valkoinen ajaton on.

Avain, avaimet avaimella, nainen haluaa, risteyksen
attribuutit näyttölee, heitä, omenoiden lohkoja.

Kertoa ja ajatella rehellinen, väri väärä, näkymätön
veden veljen, entisen, jolla on silmä, ja korva.

Täällä, pimeää mutta miksi, uskoa kahden, vähän värin
yhdistelmissä, mitä voi, nähdä, pohjalla piirustus.

II

Ihmisen, sinisimmän Espanjan,
synnyn syvimmässä syyssä risti on riekale.

nyttässä

Halunnut, tiennyt tekemällä.
Toista, toista puhetta.

Mutta aikaa oli vielä, yöpöydällä ja hyvässä suhteessa
kokonaan täydellinen ja pitkissä säärissä,

matkalla silmistä lattian poikki kävellessä katselin sinusta
unia vain ja kuinka heittää järkensä aurinko.

Näytähän minulle, näytähän miten kovettuvat asioihinsa
syventyneenä ne, onnenkin ja ilon aiheimat.

Sen sijaan että tallentaisin heidän elämänsä kameralla
syön heidän ruokaansa, joku huusi pimeässä

ja pakenin, tunnet minut ja vikani, joten pidäthän kiirettä,
haluan pitää sinut empimättä näköpiirissä.

Uskonet minun ilahtuvan, aiheetta tai pimeässä, sillä opin
tuntemaan vähän ja tarvitsemaan kaiken.

Öisin ovat yöt, parhaimmillaan vielä nuolemattomat varpaat,
arvatenkin uusiin maihin, sojottamaisillaan.

Tämä on sisäinen asia ulkoisin mukavuuksin, aina enemmän
kuin on mahdollista tai järkevää pitää lukua.

Kuori pähkinässä nimeltä nainen,
sakset kädessä, ei suora eikä jana.

Ympyrällä piste. Ehkä vettä. Luultavasti sade.
Luultavasti tikittävä sade.

Selviytyä unistaan,
sormet muistavat.

Palaa halusta siksi että olen
luinenikin minä.

Onni täällä,
lempesi naarmuilla.

Surukahu lyö,
kestät minkä kestät.

Sinäkin siinä,
sinäkin vielä siinä.

Kuoleman vuoksi täällä nyt,
miten haluatte minun elävän.

Mikä minun on, nyt ja aina,
jossain, toisin, muualla.

Saanhan minä vapauksia,
menen pidemmälle kuin kerron.

Kolmisuuntainen ikkuna
pitkiin aikoihin.

Rakastaa vähä, järkinen
parka, vierestä edes.

Yön ääni iso tissi ja toinen,
sateen suru kädellisten puserossa.

Pian kylpee lintu vesissä,
mutta tuulee orvokkeja merelle.

Hakee toisen
hulluutensa sormet edellä.

Tee se kauniisti,
ja päälläsi on minun käteni.

Ajattelen sinua aamuisin valona
ja iltaisin olet huoneeni pimeä.

Nähty menneistä kirjavimman menneensä,
  lintujaan hulluina palvovat puut,
ja välittänyt enemmän kuin oppii itse ikinä.

Kävelee paikasta toiseen asiaan,
  niin kuin jälki jälkensä,
tytön hiuksia ajatuksissa
  ja tytöllä nimenä kukan nimi.

Me olemme kertovia luita.
  Edessä on mentävä polku,
käymme täällä ikuisuuden välein,
  ja tarina on vasta lopussa.

Silmäsi miettivät muuta,
meissä on meidän äänettömyytemme,
kun tulet yöllä ota peili.

Sillä minä kuulin musiikin,
minä näin laulun sateesta,
kaikki mikä oli mennyt tuli takaisin taas.

En tiedä missä kätesi ovat,
tähdet pimeänsä sisässä,
lintu tuulessa lintunsa luokse.

Ei niin suurta huolta, ettei nukkuminen sisältönä,
uni muotona, minä ajattelen taas käsiä.

Hulluus, laupeutemme kuori, sanat pimeyttä
valot päällä, meillä on vain toisemme.

Sormet ajatuksissaan,
ei tee halu virheliikkeitä.

Näytät itsesi.
Kuusi vaatetta.

Viisi aistia.
Laske vaikka.

Olemme näin.
Näet vielä.

Halulla puun sitkeys,
ja tuulella mitä ilma kuljettaa.

Hengityksen asioilla,
luonteen ovista sisään ja ulos.

Jos tuleekin ajatuksiin onnesta,
on ajalla seuraava siirto.

Silmät tuon,
sinä näyt.

Hengästyneet,
hellät solmut.

Työtä pimeässä,
suhun kädestä.

Kaunista ja hyvää,
kuin salaatti.

Koivu ja kallio, vähästä vähennettynä, otapa pois otapa jäljellä, jäljen sininen, painauma, kaulassa merkki.

Epävarma, hapuileva, epäilevä, havittelematta ärsyttävästi syitä ja piirrettyjä, tosia asioita, tavoin nähtyjä.

Voi, muuttua mustuvin, elämä, oman onnensa, hallinnassa halu huomina, huonompi, kuulostaa, samalta.

Eihän mikään, samanlaista ikinä kuvaan, et saa puhua niin kuin aprikoisit, kulunut kuu, itseni huijari.

Katselee kankaita, syvän punaisia, ruusuja, miten sinä voit se on kettu kaunis, koira, savukkeen matka rantaan.

Siitä aikaa, aion silittää, salaisuutesi, muotojen avaruudessa katkaise vesi, nyt hyvä, hetki se uni, jossa käyt.

Ihmeitä ihmeiden, perään pysy aloillasi, ajattelin, paperista vettä, teen lehtiä, älä katso, käänny, ikkunasta.

Saan tanssina, ilomielin haluaa, näkevänsä, minuutit, muut tuntuu, pelottaa, kiirehtiä seuraavia askeleitaan.

Aine estä, ihmistä valehtelemasta, hänen tapansa liikkua tavallaan, kuva ja kuva, museossa, mikä hätänä.

Hengittää, syvään teen, siitä lopun, lempeä, lämpöisemmän voisi uida, veteen, pidemmälle, en näe, ennen.

Läpi
kuun.

Koko
sormin.

Palan
toisesta.

Aina
suussa.

Väliin
huulilla.

Loppumattomasti
kielestä.

Käyn vaatteineni laulajasta, nyt olen veneessä,
mutta meri on kaukana kuin hyvyys.

Puut kasvavat huojuessaan ääntä päästämättä,
eikä sekään ole nimi jota käytän.

Ajattelen toisia jalkoja, tulet sellaisena kuin olet
silmieni editse, jos tarkasti kuuntelen.

Saatko sinä näkyjä, jotka vastaavat joka asiaan
pyytämättä niin kuin ääretön pilvi?

Minut tunnistaa merkistä kuin keväisen päivän,
ja naamiossani on linnun kuva.

Asiat käsillä silmin kuuluvatko puut
sähän niin kuin yhteys satavaa

ainetta pimeässä yössä palasia toisen
paljain ilo käy täydestä työstä.

Läpinäkyviä lintuja laulattaa
minne käynkin maailmassa

hölmö ei erehdy millaista on
hurjan päässä keksintä

hulluus intohimoinen väkevä
hameetta ja hameen alla

pääsyaukot ihmisväen iloihin
tänään entäs huomenna?

pimeä nimeäni
nimeä pimeäni

Kuulin sinun puhuvan, haluan että näet, arvet, pelkää mitään
nainen, erilainen, riisunut, nainen riisuuntunut.

Ala katsella, ole hyvä, ala nähdä, hyvä isä, en edes rakasta
joskus hän kävelee, kuin sää, huoneen poikki.

Ja autiomaa ja vuoret ja meri, minä tulen, maailman viisaus
yhden asiat, varmuutta tapaillen, toisen muistissa.

Rakastin kaikkea, elollista, olemme täällä, vain pienen hetken
jatkan samaan tapaan, tiedän pian, syyn miksi.

Auta, minua auta, minut auta ylös, älä, älä ikinä jätä, minua
kaikki muu, siinä se, kulkee laveaa tietä onneksi.

Sallittu, kannustettu luovuus, iso viesti, kosmoksen tasolla
millaisia ajatuksia, konkreettisessa maailmassa.

Mistä minussa kipinä on, riittääkö, merkityksen kokemus
mitä itseäsi isompaa, luovuutesi, piirtyy mieleen.

Niin yllättäen iskee, metafora, saa muotonsa ajatuksissa
tiivisti, hyönteiset, lehdille, kukkiin ja oksille.

Lukijan, pelon, väristyksiä säikähtäneelle, tarkkailijalle
arvaamaton elämä, kuvitse uuteen, maailmaan.

Mietiskelevän, lukijan, varmaan pilvessä, nähdään kerran
maailmankausia, miestä, ajatuksiaan liikuttava.

III

Kun unohdun katselemaan näkemääni,
mitä uskot minun näkevän tämän tästä.

Kantamasi luut istuvat kuin laulu linnussa,
enkä ole lainkaan sellainen kuin pelkoni ovat.

Katselee käsiään ja näkee kiireensä kuluvan,
laulamalla asiansa tekee surua tyhjästä.

Nousen lähteäkseni kävelemään päiväni läpi,
eikä sinusta ole jäljellä murun murua.

Haluistani olen suu, en käsistäni.

Hereillä, häiriöksi, sunnuntai, suukko, avaa vaan, se laatikko
mielestäni, meillä eilen, oikeassa, sen kirjoitin.

Minkä väristä todella, kerron mistä, kirjoitan, pankaa lehteen
ruusuja, näyttävät ruusuilta, lohduttaa, helpotus.

Toinen, muistaa, toiset kyselevät, tahdon näyttää, kävi miten
kävi, puhui, mistä tahansa, ties miten käy ja käykin.

Hiljaa, hiljaa, tolaltaan, alahan tulla, pelkoa huonosta kuvasta
haluan, heidän elävän, sinisessä, maailmassa, jalo.

Ihminen yö toisensa, jälkeen, valot, päällä, haluan lukeakseni
hän näyttää mitä haluat, nähdä, mitä olet tehnyt.

Puuttuu yksi, palanen, mieti, mitä sanoin, täytyy lentää itään
alamäkeni jälkeen, pala tyhjää, paperia siitä yöstä.

Minua kädelläsi, sinä elät, mitä on tekeillä, hengissä, kerron
mikään ei katoa, tämä on, hyvä, en tiedä, kuulitko.

Asiat siirtyvät muista kirjoihin, paljoa eivät, mutta paikalleen
puheen keinot, sanat hunajaa, siis uskon tuottajiksi.

Hän näkee itsensä, puhuu ensin, ei osallistu vahvoilla käsillä
sisältä kaunis, kaunis ulkoa, mielestäni mahdollisuus.

Haluan nähdä, kun etsin, hyppää kyytiin, älä koskaan lopeta
se on yksityistä, katso meitä, tiedät hyvin, ovi oli auki.

Sillä aikaa kun minä yhä vielä nukuin
läntistä reittiä jonka suuntaan kukaan

ei ole tietämämme mukaan kulkenut,
emme todellakaan olleet Amerikassa.

Jospa tietäisin mitä ajatella oheisunista,
joiden määrä on tulla ymmärretyksi,

loukkuun jäänyt kurja, huoliin tuomittu,
jota odottaa kimppu tuoreita harmeja.

Mutta niin kuin tanssi eroaa kävelystä,
se kuitenkin käyttää samoja lihaksia,

samoja soveliaita rauhan sumumaita,
joista Kreikan runoilijat kirjoittivat.

Hän tuhoaa raa'asti puheensa kieliopin
eikä tuhlaa aikaansa virkkeiden tekoon.

suuret vedet,
joista suurin

Variksilla oli asiaa kyyhkyjen luo Venetsiaan.
Me ajoimme sinne sinisen junan.
Saksa ei ollut nähnyt mitään niin hillitöntä.

Jälkeenpäin nauroimme rikkomiamme lakeja.
Varikset lentävät mustilla silmillään,
mutta Venetsian kyyhkyillä on sinisempi yö.

Muovi on ihan kätevää.
Kirjoitusta näkee kirjoituksen vieressä.
Surut sanoo puh ja pah.

Valo taittuu keltaisesta muovista.
Sydän on se oikea.
Kirjoitus ei päästä hiiskahdustakaan.

Puhelin on siinä mihin sen on laittanut.
Ilmaa on ihan mielettömästi.

Sataa riipeksii, on vähän surullista.
Sinä hymyilet molempien unissa.

Ei minusta.
Nämä ovat kirjaimia runosta.

Kirjoitettu sana osoittaa myötätuntoa kohtaan.

jokin sai silmäni
kiinni

pelkästä tyhjyydestä

Mikä muuttuu on eri kuin aikaisemmin.

Mikä on juuri, koskettanut meri joka katsoo, rantaa ranta merta jokaisen kiven alla, minkä puolensa kääntävät unelle.

Rannattomat lauseet, miten kipuavat, muistoihinsa eri kielellä sama tunne sana, sama kaipuu longing eli längran.

Jonnekin, kauas, se heijastui silmistä, ne eivät olleet onnelliset omasta elämästään, jokainen löytää, unelle periksi.

Vielä, vielä kerran onni ja vielä kerran, lumottu metsä, ikävä mielessä, portteja uniin ja unista, aivan tavallisista.

Kuulija, vai uneksija itse, mukaelma, sekoitus, kietoutuneet toisiinsa, toisistaan huumaantuneet, toiset ihmiset.

Toinen satumaa, toinen halu jäljitellä uusia ikuisen lajeja, surun mustat ja iloiset käänteet, ihon, mahdottomat keinot.

Sinun, kanssasi tanssit, tanssin laskematta, ajan pyörryttävän yritän, laulavan uneen, pelon päästä minne menetkin.

Tilanteita, tilan ja toisen, tilojen välissä, haluan että tiedät että yritän, paremmasta oikeaa, mustemmasta taivaan alla.

Ei kukaan pakota ja katson sen ja pidän siitä ja tehdään hyvää muotojen maailmassa, kaunis on taas vanhin kuningas.

Muiston silmin, hiljaisin, hänen osoittava sormensa, kosketus se mikä meitä tässä kuolemaa vastapäätä on innoittava.

Minuutti ja toinen

syvä

hidas

pysty

huvittavat tunteja.

Aika

tuli

hänelle uutena.

Tule rakkauteni luo,
se en ole, vain minä.

musta, kivi, valkoisen, pll, cesar, vallejo

kaksisuuntainen, mielialahiri

musta, taide, egyptian

hullu, taiteilija

erotiikka, teini

Tämä ei muistuta mitään muuta koko maailmassa.

Tämä ei muistuta mitään muuta koko maailmassa.

Mitä tunnet, tunnet sa sanoja kohtaan, jotka tulevat sisältäsi
mieli, mieli myllertämä huolten suurten, valtavin.

Tämä sinun palava halusi, tulla intiaaniksi suuresta surusta
toisin silmin, ilma kaikkea muuta kuin läpinäkyvää.

Sakeana, sakeana nimistä, että minä sinut uudelleen tuntisin
erottaisin pilvet vedestä, uivat keskellä jotain väriä.

Alussa ilma ääriinsä saakka tyhjää, kunnes törmään iiriksiisi
olkoonkin, että me olemme toisiaan puhutteleva laji.

Sinä sanot, katso minua, katso minua nyt ja tässä minä olen
kulkien sormesi viittomaa puun oksien läpi kuuheen.

Sellaisena kuin olet, tarinoiden lohduttama, ääni avaruuden
käsi vaatteittesi alla, saattaisin luovuttaa muistini.

Näyttää vaiko kertoa hurmatakseen, sanojen välistä näkyvä
takaseinä tai kuvaus ilmantakaisesta maailmasta.

Kuin puhuisi puolelleen koko tämänpuolisen linnunradan
musiikiksi osoittautuvat kivet, Paavalin ilonaiheet.

Venetsian prinssin puhtaimman paidan, lasillisen vettä
safirinväriset lemmikit ja lemmikinväriset safirit.

Lännen ja idän, pohjoisen ja etelän, joka ainoan tuulen
mitä on, enkä saa katsettani irti sinun silmistäsi.

IV

Sade

yönsä

rankasti sinussa.

Murehdi ihan vapaasti.
Käymättömiä syntejä kengässä.
Halu ainut tekniikkalaji.
Linnut kävelyllä aamusta iltaan.

Puhe näki unta alta.
Hänen äänensä ratkaisi.
Jotain, jotain muuta.
Huone pysyi liikkeessä.

Nuoruuteni kuvissa.
Elehdin minkä ehdin.
Lennän kello niskassa.
Näin itä näkee lännen.

Katse liukuu.
Vain nimen annan.
Aika nauraa nyt.
Kerätä ja kadota.

Ajattellessa näkee aikaa.
Mikä tahansa kello käy.
Kuvat tulevat kameraan.
Se ei liikuta minua.

Haluat enemmän
mihin runot pystyvät.
Pimeän huoneen
jossa on kuviteltava.

Muisti tiesi.
Aika oppi.

Roska runossa.
Yksi lysti.

Siipeeni parempaa tietoa ethän kirjoita.

Tässä.
Nyt.
Minä.
Et.

Aika harva.
Kieltä on.
Ei minusta.
Ei muista.

Vähänkö mulle merkkää kaikki
kaikessa hiljaisuudessa.

Tyhjä, iloinen matka, kengän muotoinen, kävelyä varten tehty jalkaterä, typerää valehdella, sodasta tai sotaretkiltä.

Terveisiä kaukaa, vene uusi, kotisatamassa ei ole tapana eksyä saatat valmistautua asioihin, joihin ei ole tarinoita.

Sinulla on yllä vain se, nilkka, nilkkarenkaat, mitä olen mustalla värillä rajaten maalannut, vasta kuorittu hedelmä.

Ajatus ja helma uneksiva, uusi nainen, vanhat kopioidut lakanat ihmiskasvoinen kala, kissan valvovan katseen alla.

Kuvan hajuaisti, museoiden läkähdyttävä tieto, kankaan poimut toisiinsa nojaavat talot, ihosi, nostan kädet pystyyn.

Onnellinen tuote onnellisilla markkinoilla, jos etsin vielä itseäni suru muuttaa ja tunnistan sinut maailman pimeässä.

Luonasi ja tuolla, ajatuksina lintusten haaveet, saavat hahmonsäädät, vain ryhtyvät, vain rakkauteen, vain tyhjästä.

Mikä yössä on, pimeä kuin vettä, vesi pimeää kalan ympärillä mitä värejä tahansa, ja toinen makaa toisen vieressä.

Hengenvetojen välissä, aikojen, muotojen kynnyksellä epäröiden perhonen istahtaa ulkopuolesi jokaiselle vivahteelle.

Sini sinistä sinisen vaiheet, meidät kirjoitettuna sinisen historiaan yksi ainoa kuva, joka esittäisi, toista epäroimättä.

Kuin valo taide korkea on rikas monikulma.
Et tiedä mitä selvästi et tärisyttä.

Keskeytäpä katse,
kirjaimet päästä
peittämästä surujaan.

Kuvin näkeviltä
kuvat, aina
jotain, aina tyhjältä.

Muuta väriä,
luo poistamalla.

Uusinta hyvää,
oikeasti.

Ihmistä kanssasi.

olet
tauko
matkalla toiseen

Laita käsi.
Se on silmä.

Näyt näkymättä, tunnit
minuuttien raoissa.

Olit niin ja näin
pyöreitä unia.
Kävelit silmissä
kätteni alle.

Olit niin tai näin
iho ei unohda.
Muisti jo kaipaa
mitä ei vielä.

Kevät ja kaikki vaahterat vaiheessa,
asia meidän suloinensa pihalla.

Tuossa tuo tuohon kuuluu,
käsi laskee neljä jalkaa tässä.

Jos kieliin voisi kertoa näkönsä vanhat puut
pauhata paperin päällä

ja kasvaa niin kuin kukkainen
pakenee kuten varjo joka ei pysy.

Ihme on olla elämässä käkönen
mandelpuulla luut korvassa visertäellen.

Rinnan kätöksä sydän
ja siinä levoton vene,
veneellä iloinen purje
ja peloton lounatuuli.

Meri on kaikille yhtä
ja kotiin sama matka,
tietä neuvovat tähdet
ja kaksi kuumaa kuuta.

Näkisi talojen virtaavan, suuren, valkean puron, käveleviä puita olematta varma, mitä näkönsä tekeminen tarkoittaa.

Unohtuu ja muistuu, naiselta miehelle, kerran kuluneita koruja omalla nimellä, silkkillisiin papereihinsa määrättyinä.

Toisaalla sulokas epäröinti, tauot, toisto, ympyröissä juoksentelu sellaisina kuin ne ovat, ilman valaistusta tai musiikkia.

Pään hiukset joihin kasvot upottavat nenänsä, lainausten kudos säikeet joista yksikään ei ole hänen omaa tekoaan.

Kukkavihoilla korvat, hymyily unessa, väreissä pianon rakentaja lukee ääneen, välttyy sanomasta mikä kasvaa itse.

Suuret ja arat jalat musiikkia korvan takana, kaikilta ihan kaikille luulee sellaista minkä kankahalla tietää etukäteen.

Vaarat myöhäiset, venäjän metsissä, ihmisiä niityillä ja käsissä öisin aina lännemmäksi, kun joku toimii nimissäni.

Tuleva päinvastoin, sallimus isolla käsialalla, muita ajatellen kaikki on hyvin, ihmisiä koirien jaloissa rikkaina.

Oppii maailma lätäköistään, elämällä, keräämällä röykkiöitään kuulimme juuri, hetkellä tällä, näe emme mitään.

Tulevan valon ikkunasta, vasta pestyssä tuulessa, kuviteltu kivi lämmittää Espanjaa, sanovat sen sielläkin onneksi.

Kukit kerrotuin huiskiloin,
lohtua ääntä pitämättä.

Me linnut pidämme sinua silmällä.
Marjasi on englanniksi *pome*.

Surujen haavoista
lempeään huojuvan vaahteran muisti.

Yö, tähän aikaan pitkä,
lyhyen ajan.
Lehto, joka pidättää pimeää ja tuulta.

Sanat pettyvät muistissa
vain.

Lämpösi ja vaniljasi nenällä ilahduta,
ilomielin tanssi mantelisin nimesi.
Kukikkaimmat omenasi kerran kerroin,
enkä odota yhtä ainoaa yötä.

Anna minuutti ja kukka puhuu,
kaikki värisi muistin pimeässä.

Sanot sydän soitti uutta,
meren viittomia.

Papereista siihen pilvet,
sitten peilistä nimi.

Muuta nainen.
Onnea majaan.

Luiden väleissä pimeää,
ei tässä kauan mene.

Unohdus on ainut,
jota olen kuunnellut.

Käännän nämä kämmeneni auki,
eikä pimeä saa minua kiinni.

suuväylä muuntaa lävitseen kulkevaa ääntä
suuväylä muuntaa lävitseen kulkevaa ääntä

suuväylä muuntaa lävitseen kulkevaa ääntä
suuväylä muuntaa lävitseen kulkevaa ääntä

Muistin toista
tietä menneet käyvät toteen.

Näin,
uni tulee
sormet ihan muistissa.

Tekee uuden pimeän,
ja minä näen sen

katselemalla sitä,
kun se leviää kuin sana.

Ei kirjaimin
vaan kynällä.

Yksin päin pimeää paperia.

Lempeä on, ei lakkaa lempimästä, oppii näkemään kissan tavoin
Venuksen nousevan, lähellä taivasta, missäs muualla.

Kaikki tämä juuri nyt, tämä hunajainen asia, lähikuva liittymästä
pinkki pilkullinen joku, joka koskettelee kosketeltaessa.

Menevät uneen yöksi, molemmin käsin, keitä varten pukeutuvat
heräilevät eloon pää ajeltuna, vesiä eri muodoissa.

Suruissa ihmisiä, laulut niskassa lintujen mukana toiseen aikaan
vuorille, joita sammakko kaukainen katsoo läheltä.

Taiteilijan käsi piirtää sana sanalta naisen kättä sorealla suulla
mutta mikä sana se on ja mihin se tulee, ei selviä.

Kauniin taulun kauniimpi malli luulee pahempaa kuin kuolema
juonikas epeli ihan parhautta, kuin soma äären viiva.

Toista ei hävetä vielä, kun nautinto jo vie toisen mennessään
matkakumppanin huolettoman, näkyväisen lävitse.

Ei anna sitoa itseään, se kauniimpi kopio, omia luitaan tai toisen
yhtä aikaa sama ja eri, minä, sinä ja kolmas, hän.

Vai voiko olla, että samanlainen on erilainen kuin samanlainen
eivät tule tutuiksi kauneus sinänsä ja hyvyys sinänsä.

Muihin aistimiimme verrattuna korvahan on kovin nuori elin
vai onko ihminen vain kala, joka kalisuttaa luitaan.

poEsia

---

poEsia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan -kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös vapaasti ladattavina pdf-tiedostoina osoitteessa www.poesia.fi.

SARJASSA TÄHÄN MENNESSÄ ILMESTYNEET TEOKSET:

Jyrki Pellinen: Dostojevskin suomalainen sihteeri. 2004

Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä: Kolmosten talo. 2005

Karri Kokko: Varjofinlandia. 2005

Janne Nummela: Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli. 2006

Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot. 2006

Charles Bernstein: Runouden puolustus. 2006

Rita Dahl: Aforismien aika. 2007

Karri Kokko: Vapaat kädet. 2007

Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen: Neuhicky. 2007

Anna Halmkrona (alias Ville Hytönen): Kolmas sotaleikki. 2008

Tytti Heikkinen: Täytetyn eläimen lämpö. 2008

Kati Neuvonen: NAKU. 2009

V. S. Luoma-aho: Ruumiita. 2009

Tytti Heikkinen: Varjot astronauteista. 2009

Kristian Blomberg: Puhekuplia. 2009

Ville-Juhani Sutinen: Suolavesitoffeekone. 2009

J. P. Sipilä: Katso kun silloin olen kunnossa. 2009

Dan Waber: Kakin ja Puon ensimmäiset seikkailut. 2010

Henriikka Tavi: Sanakirja. 2010

Teemu Manninen: Futurama. 2010

Mikael Brygger: Valikoima asteroideja. 2010

Karri Kokko: Toisaalta. 2010